

Klára Mandausová

SLUNEČNICE

MLADÁ FRONTA

Klára Mandausová

SLUNEČNICE

MLADÁ FRONTA

*Děkuju své dceři Kristině.
Nejen za její nekonečný smysl pro humor.*

Kdy je žena v nejlepších letech?
A kolik těch nejlepších let vlastně je?

U každého asi různě, ale dá se myslím s mírnou odvahou tvrdit, že ta nejlepší léta leží někde mezi třicítkou a padesátkou (jistě, pisatel předmluvy je přesně v tomhle intervalu, tak si to myslí). Do těch nejlepších let patří vedle oslnivé kariéry, krásné rodiny a úspěchů taky kupodivu neustále se opakující trable s city. Napsal bych s láskou, ale nenapíšu, protože to slovo se nemá brát nadarmo. Ale provází nás pořád a rozhodí nás, kdy si vzpomene. Důstojnost úspěšné ženy či muže je rázem v troskách. Zkušenosti jsou k ničemu, navigace selhává stejně jako v pubertě. O tom je tahle knížka. Je to takový Sex ve městě po česku. Chytřejší. Opravdovější. Taky tu vystupují krásné novinářky a je tu taky jeden homme fatale. Místo problémů s výškou podpatků od Prada se tu ale řeší sražené svetry v pračce, smažák k večeři a peřina, kde to ještě nedávno bylo tak nadýchané a měkké. A už není.

Ví někdo sakra proč? Nebojte, tahle knížka vám to neprozradí. Ale může vám pomoci v jedné věci – ukáže vám, že v tom opravdu nejste sami.

Petr Šimůnek, šéfredaktor časopisu Forbes

P.S. Tuhle předmluvu píšu proto, že Kláru – autorku knížky – znám strašně dlouho a můžu tudíž potvrdit, že ona opravdu není Kristina, hlavní hrdinka téhle knížky. To jen pro pořádek.

ORIGINÁL, KAM SE PODÍVÁŠ

Jsem ženská. Kdybych nebyla, mohla bych být už jen chlap. Věci, které dělám, ale chlapi nedělají. Tedy alespoň některé věci.

Kolik mi je? Tak do toho nikomu nic není. Byla jsem už dávno dospělá, když lady Di nabourala v tunelu a půl světa pak hodně brečelo. A taky mám báječný sex, a to prý ženy v mém věku mají. Přesněji, jak kdy ho mám, ale nejsem Britney Spears, abych na sebe hned všechno práskla.

Taky mám muže, který není pořád doma.

A šéfa, který pořád dřepí v kanceláři.

A někdy toho mám docela dost.

Kdyby ještě lítal concorde, nestihl by to mezi rodinou a redakcí rychleji.

Jsem novinářka, to pro pořádek. Píšu o všem možném do magazínu, co čtou ty, které toho mají stejně dost jako já.

Taky jsem veselá. A hodně se směju se Stelou. To je moje kamarádka.

A vypadám prý, říká Stela, jako Cate Blanchett, když hrála královnu Alžbětu. Tak nevím, co tím myslí. Jediná role, kde je skutečně jako žena příšerná.

Můj muž říká, že mu připomínám lemura.

Můj šéf mručí, když mi civí na zadek.

A abych nezapomněla, je tu ještě jeden. Bídák. Opustil mě a já mu to nemůžu patnáct let zapomenout. Protože jsem ho tolik, tolik... ale nic.

A pak je tu taky má matka. Vypadá jako moje sestra. To mě

trochu vyčerpává.

A hlavně mám dceru. Magdalenu. Šestiletou Magdalenu, pravdomluvnou, jak šestileté bývají, která říká pááráádáá a snaží se mluvit jako kluk, co miluje pavouky a hady. A ona miluje jeho, hádám. Je mu devět a vypadá jako bobr. Nějak mu přerostly zuby, ale před ním o tom mlčíme. Je smutný, když se mluví o bobrech a ne o pavoucích a hadech.

Mimochodem nesnáším pavouky a hady. A napodobování taky. Jen originál má šanci, šermuju rukama, když Magdalena začne protahovat koncovky „tak to bylo fakt hustýýý“. Přesně jako to dělá Bobr, tedy Patrik.

Onehdy se přede mě postavil: „Můžu mít otázku?“

„Jo, jo,“ míchala jsem jednou rukou polívku, co vypadala jako kaše z vyvařených šedých bot. A druhou dopisovala na notebooku fejeton o vaření hnusných zdravých polívek.

„Ptej se, brouku.“ Pavouku, chtěla jsem mu udělat radost, ale spolkla to.

„Tak hele, až budu velkej a Magdalena taky, moh' bych si ji vzít za ženu?“

„Prosím?“

„No, já bych potřeboval souhlas matky. Jako tvůj.“

Do háje, co dělá polívka na monitoru? Aha, nevšimla jsem si, že už nemíchám v hrnci, ale na klávesnici.

„Máš ho,“ otírala jsem notebook papírovou utěrkou a snažila se vypadat jako stará Kondelíková. Cukala mi pusa.

„Zeptej se hlavně Magdaleny,“ křičela jsem za ním. Běžel po schodech k Magdaleně do pokoje. No, možná připomínal trochu pavouka.

Tak Magdalenu mám, zdá se, vyřešenou. A sebe?

Vím jen, že se jmenuju Kristina.

Úplně normální ženská.

Prostě Kristina.

CHCI TAKY MOBIL

Cvrnk, cvrnk, cvrnkám po stole kuličkou z papíru a koukám na strom, co narostl až ke mně do čtvrtého patra, nohy na stole. Ty boty mi fakt sluší. Celý honorář z polívek.

Z proskleného open space redakce je vidět město. Maličcí lidé.

Dneska jsem líná jako keňský zemědělec. Mám zatelefonovat člověku, co se jmenuje Obrda. Dát si s ním schůzku a udělat rozhovor.

Není jednoduché zavolat někomu, kdo se jmenuje Obrda. Proč to není třeba Pokorný.

Cvrnkám a trénuju jako sportovní komentátor před utkáním s Kazachstánem, prosím, mohla bych mluvit s panem Obrdou, Obr, Obr, Obrdou?

Strom je smutný, protože je podzim. Šedý, starý.

Jako já dneska. Jenže já jsem navrch blbá, obr obr obr...

„Už jsi mluvila s Obrdou?“ Šéf otáčí židli i se mnou k sobě. Nohy pohyb zaseknou.

„Dej mi dvě minuty.“

„Jo. Dobré boty. Cha. Takový měla moje babička,“ ukáže na výstavní baleríny.

„Trhni si.“

Na stole cinkne telefon.

„Mami?“

„Kri? Jsi to ty?“

„Ano, maminko, ledaže by to byl pan Obrda.“

„Prosím?“

„Toho si nevšímej. Co se děje?“

„Nemůžu se ti dovolat na mobil.“

No jo, mohl by se uřvat na dně kabelky...

„Magdalena tvrdí, že si strčila do nosu korálek. Ale já se domnívám, že je to hloupost.“

Má matka je krásná. Nikdy by neřekla kravina. A má ruce jako kněžna. Dlouhé prsty a oválné nehty.

„Proč ty musíš mít takové placaté nehtíčky po babičce, zlatíčko. Tu máš,“ vrazila mi onehdy poukázku na manikúru.

„Já nemám placaté nehtíčky.“

„Co si to mumláš, Kri?“ Jediný člověk na světě, co mi říká Kri. Jsem snad srílanská plachetnice?

„Nic. Že musíš na pohotovost, protože ho tam fakt má.“

„Jak to můžeš vědět?“ Pískla.

„Protože nikdy nelže. Dej mi ji.“

„Magdaleno, proč sis strčila korálek do nosu?“

„Nevím.“

„Dej mi babičku. Tak vidíš, že ho tam má.“

„A jak se tam máme dostat?“

„Autobusem a tramvají.“

„Tramvají?“

„No, tramvají, to je takový to dlouhý, co jezdí po kolejích... Klid, hned jsem doma.“

V autě si má matka sklopí stínidlo a odkryje zrcátko.

„Na pohotovosti bývá příšerný zápach,“ pudruje se a krčí legračně nos.

Na pohotovosti není příšerný zápach, smrdí to tam jako v prasečáku. Měli jsme vedle něj školní hřiště. Při patnáctistovce jsem se pozvracela.

Ví to i primář, co připomíná herce Viggo Mortensena. Jinak by na sebe nevyžil půl lahve fahrenheitu.

„Ach, jdeme s takovou banalitou,“ vlaje matka řasami a špulí pusu, jako když Marilyn Monroe zpívala prezidentovi Happy Birthday.

Zakňourá mi telefon. Mám na různé lidi různé zvuky, můj muž Pavel kňourá. „Kde jsi, prosím tě? Říkala jsi, že budeš z redakce shánět nějakýho Obrdu. Stojím dole v recepci.“

„Nešil, jsem na pohotovosti s korálkem.“ Pavla miluju, jen někdy chodí v nepravý čas. A divně se ptá. „Za hodinu jsem zpátky. Jestli chceš, počkej, dej si zatím kafe. Nebo se sejdeme doma. Pa.“

„Tak doma,“ slyším.

Sotva dám mobil do zadní kapsy kalhot, příšerný zvyk, zařvou z něj Sex Pistols. Šéf. „Už jsi sehnala Obrdu?“

„Nee!“

Kdo se ještě zeptá na Obrdu? Hillary Clinton?

Matka primáři oprašuje smítko z pláště. Koukají na sebe jak nártouni.

Kdybych chtěla v tomhle věku flirtovat na nemocniční chodbě, prosím zastřelit.

Korálek je venku, my taky.

Matka je červená jako zralé mango. „A proč ty jsi, Kri, pořád taková urousaná?“

Mimochodem, ten primář se mi taky líbil. Tak proč nedal mobil mně, ale mé matce?

Chci mobil každého, kdo vypadá jako Viggo Mortensen. To od doby, co jsem zjistila, že tenhle fešák je kopie bídáka, na kterého nemůžu patnáct let zapomenout.

Klik, otevřela jsem onehdy večer jeho webové stránky. Pavel byl v koupelně.

„Hello, I am Viggo Mortensen,“ zařvalo ze stránek fanklubu.

„Říkala jsi něco, láska?“ volal Pavel do cinkání sprchy.

„Nee.“

Do háje, proč to nejde vypnout křížkem. Počítač pitomej.

„Hello, I am Viggo Mortensen.“

Nechci mít pověst idiota, co si po večerech obkresluje herce.

„Co si to prohlížíš?“ Pavel se přesunul z vany v županu za moje záda.

Viggo by měl široké manšestráky a vytahané triko. Nebo by byl nahý.

„Stránky Světový zdravotnický organizace... Vidíš, ne.“

Nechci už myslet na herce. Ani se dívat na rozechvělou matku. Těším se zpátky do svého kutlochu v open space.

Jsem tam.

Ťuk, ťuk, ťuk... klapu na pevném telefonu. „Dobrý den, tady Kristina Losenická z magazínu Lucie, mohla bych, prosím, mluvit s panem Omrd...“

Tútútú. Ruka milosrdně upadne na telefonní tlačítka. „Do prdele.“

Šéfe, smiluj se, já chci dělat rozhovor s Jiřinou Bohdalovou.

ČÍ JE POMSTA

Už je zase sedm večer. Magdalena se v sedm chystá spát a já trčím v zácpě na Jižní spojce.

„Haló, haló, broučku, už půjdeš do postýlky?“

„Mami, nesnáším tyhle slova. Mluv normálně.“

„A udělal ti táta večeři?“

„Táta nechce, abych mu říkala táta. Prej je Pavel.“

„Tak, hrome, udělal ti večeři, nebo ne?“

„Jooo. Musím jít, mám rozkoukanýho Indianu Jonese.“

A já mám zase rozkoukaný oči. Něco mi z nich do háje teče.

Neřvi, Kristino.

Netušila jsem, jak moc budu milovat malou holku, co mi vy-leze z břicha. A že lezla ztuha.

„Do hajzlu, vykašlete se na titul, doktore. Aáááá, skončí to někdy?“

Představit si dopředu porod je jako vědět, jaké počasí bude za pět let v Alma Atě.

Jestli mi ten bílý plášť ještě jednou řekne paní inženýrko, od-jedu rodit do Thajska. Tam je to prý pohoda, říkala na internetu nějaká blondatá zpěvačka. Jaaúúú!

„Drahá, nemáš ten stah nějak dlouho?“

A ještě Pavel do toho, drahá! Drahá! To je jak z blbýho filmu, inženýrka, drahá. Taky by se mohla přijít podívat ta porodní asistentka z kurzů pro těhotné, co vypadala jako leghornka, jauuuu, a všem říkala maminko.

Drahá inženýrko maminko.

Rodit je zvláštní. Nedá se to zaspát ani přepít lahví Dom Perignon.

Trochu frmol. Nejde vždycky všechno tak, jak by mělo. Kdo vymyslel, že se dítě dostane ven tím nejmenším otvorem?

Taky že to nejde. Bodnou mě do zad, aby mohli řezat.

Melu se ze strany na stranu, jak mi dělají díru do břicha. Příště si to aspoň nabruste.

Konečně. Oči dvou se setkaly. Která z nás je vlastně starší?

Tak ty jsi moje máma?

Magdalena. Magdalena je venku.

Nesnášela jsem to jméno.

Vybrala jsem ho pro svoji dceru. Jsem cvok? Ne, to jméno je má pomsta, má terapie.

To jméno kdysi znamenalo konec.

Ach ách áách, padala jsem do nebe. S bídákem.

Taková láska, takové milování. Křičela jsem, jako bych se do toho nebe chtěla nejdřív dovolat. A on mi při tom řekl Magdo. Magdo! I proto je bídák. Mimo jiné i pro tu Magdu.

Magdalenu mám teď já. Kristina.

To jméno teď znamená začátek.

Auta na Jižní spojce se rozjela. Slzy už netečou.

Zrychlila jsem. Myslím taky na něj. Prý opouštím tě, protože nejsi samostatná. Bídák. Nejdřív Magda, pak nesamostatná.

Už patnáct let jsem samostatná jako divoká kočka.

A moje je Magdalena.

Čí je pomsta?

Kdy tě konečně, bídáku, uvidím, abych ti to všechno mohla říct?

AŽ JSEM KŮŇ

„Majda už spí. Musíš zvonit?“ Pavel stojí ve dveřích.

„Jmenuje se Magdalena. Mag-da-le-na.“ Nesnáším zdvojnásobnou Majdu.

„Uvařil jsem špagety s hovězím. Dáš si?“

Pavel kreslí domy. Pavel je chlap, se kterým chci strávit zbytek života.

Pavel má někdy čas uvařit špagety s hovězím. Ale jen občas. Protože jen málokdy je doma tak, aby stihl uvařit špagety. „Architekt pořád musí někam jezdit,“ říká. A někdy spí ve svém ateliéru. Věřím mu, že tam spí. Sám.

Já vařím obalovaný sýr z krabíčky a brambory ve slupce.

Pavel se na mě dívá jako laň křížená s kobrou. Položí mi ruku na zadek. Ještě jsem nestačila ani položit kabelku na botník.

„Jsi krásná, když jsi zpocená. A rozcuchaná.“

„Jo, jako koulařka se zrzavou parukou.“

Jsem zpocená, rozcuchaná, ulítaná a na sex mám chuť asi jako na chilli papričku. Do prvního kousnutí se mi moc nechce.

Jenže neumím říkat: Nemám chuť. Protože Pavel je pak smutný. A já nechci, aby byl.

„A víš, že když kobyla nechce, přerazí koni nohu? Prostě kopne a kluk má smůlu,“ lehce ho plácnu po tváři.

Kolikrát jsem chtěla mít čtyři nohy a hřívu. A byla bych mnohem jemnější.

„Ty nechceš?“ Laní oči se změnilly v oči kočky, která nechápe, proč jí vyhodili myš z obývacího pokoje. Když si ji sama ulovila a přišla se pochlubit.

Mám setinu vteřiny na rozhodnutí. Řeknu ne, a Pavel bude smutný. Anebo ano, a neužiju si to. Anebo si to užiju, protože si někdy uprostřed řeknu, že si to prostě užiju.

Koukám přes mohutné rameno do stropu. Do háje, co myslel tím, že stejný boty měla jeho babička?

Až to skončí, napíšu o právech žen na kvalitní sex. Taková blbost, bože.

„Ty se u toho směješ?“

„Nešil, to víš, že ne.“

Někdy na to mám strašnou chuť. Porno v hlavě. Psát scénáře, jsem miliardářka.

A někdy jsem ta nejfajnovější kobyla.

Nenávidím ťu, ťu, ťu.

Ráda padám a křičím.

„Hele, bavilo tě to, Kristino?“ Pavel je sexy chlap. A jiné ženy se mě ptají, jaké to s ním je. Odpovídám, úžasné. A vůbec nelžu.

„A víš, že jsem nakonec to jméno spletla? Prostě jsem neřekla Obrda...“

RÁNA

Některé dny by se měly zmuchlat a zahodit.

Smysl některých dnů se objeví jako hrom po blesku, který prásknul na druhém konci světa.

Nandala jsem si obě kontaktní čočky do jednoho oka.

Polila se zbytkem jahodového koktejlu. Nepoučitelná. Příště si ho nalij do hrnku a nepij z mixéru, káčo.

A za deset minut mám být na Národní třídě. Vrtulníkem je to tam půl hodiny. Já mám auto s prázdnou nádrží.

A některé zmuchlat nestačí. Rovnou je spálit a pohřbít.

Jako ten, kdy se Magdalena málem navždycky ztratila v nemocnici. Měl to být jednoduchý zákrok. Ráno tam, odpoledne zpátky. Probděla jsem u nemocniční postele několik nocí. S rukama sepjatýma... prosím, ať je v pořádku.

„Paní doktorce se to nepovedlo,“ povídal mi v nemocničním výtahu lékař a koukal jako Casanova.

Jela jsem si do přízemí pro kafe. Potřebovala jsem nespát. Jako tuhle noc a noc před tím. Musela jsem hlídat Magdalenu.

Proč mi to říkal? Chtěl, abych mu poděkovala? Nebo si s ním zasouložila mezi patry?

Možná mu ta doktorka nedala, protože tohle se přece neříká. Ani matce s očima zmuchlanýma jako chomáče vaty.

Díval se mi na vlasy. Papír od makrely nebyl mastnější.

„To bude dobré.“

„Nepochybujte,“ odsekla jsem.

Bylo to dobré. Pro Magdalenu.

Vezla jsem ji pryč. Pryč z nemocnice. Daleko od černé díry.

Hodila jsem tašku se zakrváceným pyžámkem do kufru auta. Ani na vteřinu nepustila Magdaleninu ruku. Zvedla jsem ji k sobě. „Holčičko moje. Jedeme domů. Už je to dobrý. Všechno je dobrý.“ Koho jsem vlastně víc přesvědčovala?

Vyjela jsem z řady zaparkovaných aut. Nejkratší cestou k magistrále.

Přede mnou uniforma se zvednutou rukou.

„Paní, víte, že jste v zákazu vjezdu?“

„No a?“ Chci domů. Domů!

„Můžete si stáhnout okýnko až dolů?“

„Jděte do háje.“ Okýnko vyjelo nahoru. Zařadila jsem jedničku a rozjela se. Nikdy předtím ani potom jsem to neudělala.

Cha. Možná začnou střílet. Jako v Kobře 11. To jediné mě v tu chvíli napadlo.

„Mamí, proč jsi byla na ty pány ošklivá?“ Magdalena vypadala vzadu na sedačce, jako bych ji vezla z mikulášské besídky. Veselá, zdravá.

„Jsem ráda, že jedeme domů, holčičko.“ Ty probdělé noci u nemocniční postele mi daly sílu jako prsten moci. Možná se mi konečně začíná v hlavě skládat, co je v životě podstatné.

Viděla jsem v zrcátku, jak policajt jen mávl rukou.

Konečně jsem se propletla ulicemi k magistrále.

Rána. Hlava mi cukla. Chlápek v modrém golfu naboural do mého blatníku.

„Do prdele,“ soukala jsem se z auta.

„Víte, chlape, která ruka je pravá? Nebo vás máma vodila za vlasy? Do háje. Jděte už všichni do háje,“ házela jsem rukama.

„Omlouvám se. Promiňte. To nebude škoda za víc než dva tisíce. Škrábnutí. Nate, tady máte.“

Muž taky vylezl ven, hladil můj nárazník a tahal z peněženky bankovky. Koukal provinile.

„Nezlobte se, nejsem taková megera. Jen, jen... Blbej čas,

zkrátka. Peníze si nechte. Dejte mi telefon, zavolám, kolik to bude stát. Tady... moje vizitka.“ Vychladla jsem. A s nadiktovaným číslem sedla zpátky do auta. Pořád se ptal, jestli nemůže nějak pomoci. A pořád se omlouval.

Měl zelené oči. Málo lidí má zelené oči. A vlasy jako med.

Ohlídla jsem se, když odjížděl. Neohlížím se po mužích od té doby, co miluju Pavla.

Do háje, na Národní už mám být za tři minuty. Tak hybaj od vzpomínek.

Někam jsem zasela číslo profesora, který na mě bude čekat.

Volají ze školky, že už tři děti zvracejí.

„Magdalena taky zvrací?“

„Ne. Ta ještě ne.“

Aha. Chce se mi říct, až bude, dejte vědět.

Za pět minut bouchám na školkovní dveře.

„Tak pojd', brouku, jedeš se mnou.“

„Mami, Filip se poblil.“

„Já vím. A nepoblil, pozvracel se říká.“

„Mami, já si tam zapomněla pana Moče.“

Pan Moče je morče z plyše. Tříbarevné. Netuším, kdo mu začal říkat pan Moče.

„No tak bude pan Moče dneska nocovat ve školce.“

„Nééé. Co když se taky poblíje. Mamí, ty ho nemáš ráda.“

„Morčata neblíjou, nezvracej teda.“ Rezignuju. „Mají jiný žaludky.“

„Jako než Filip? Tomu nevěřím.“

„Jo, jako než Filip. Věř.“

Přistanu na Národní v čase jako vrtulník.

„Moc se omlouvám, pane profesore. A tohle je moje dcera. Nemám hlídání. Ale abych nezdržovala. Téma rozhovoru zní nemoci střev.“

„A blížou taky morčata, strejdo?“

NO JISTĚ, ŽE MÁME

Strom je pořád starý a šedý. Sedím na svém psacím stole a koukám ven. Vypadá ale přece jen trochu líp. Protože sněží.

Sněžííí.

Některé dny vůbec nejsou špatné.

Zakničí Sex Pistols. „Kristino?“

„Šéfe.“

„Máš hotový ty stránky o střevech?“

„Že váháš.“

„Kočka šikovná.“

To určitě... Šéf je krasavec. Nadutý ješitný krasavec. Pro mě sexy asi jako špunt od vany. „Uděláš rozhovor s expertem na pumpy.“

Stejně sexy jsou jeho řeči.

„Už jsem mu volala. Předsedovi kardiologické společnosti. Jo a zítra jedu na hory. Mám moře dovolený.“

„Ale, ale, že o tom nic nevím.“

„Tak teď to víš. Sněží, nebudu tady trčet. Sbohem.“

„No moment...“

„Tak hele, práci mám hotovou a dneska mi jeden čtenář napsal: čtu vás pořád dokola a rád bych i víc... Tak si zasloužím trochu wellness, ne?“

„Ha ha, kočička, a víš, jak to ten úchyl myslel?“

Zmáčkla jsem na telefonu červené tlačítko.

Tak já padám. Budu ti pak, strome, vyprávět, jaké to bylo.

Balím. Nenávidím balení. Minule jsem si na hory zapomněla vzít lyžařskou bundu. Zato Magdalena měla šnorchl a lopatku na písek i s kyblíkem a Pavel větrovku na kolo. Některé věci v taškách nechávám, šetří to čas.

Ještě že tu větrovku měl. Lyžovala jsem v ní. Nějaký člen horské služby si mě fotil. Asi na nástěnku Oběti hor.

Miluju hory. Miluju lyže. A miluju členy horské služby.

„Ty krávo... co se sem cpeš,“ praštil mě kdysi jeden hůlkou.

Vjela jsem mu na trať při závodech. Horská služba má zachraňovat, ne závodit.

Večer v baru hodně sexy chlap vyprávěl, jak jednu krávu, co mu vjela na trať, praštil hůlkou.

Búúúú.

Docela dlouho jsme si pak o tom povídali. Ze všech stran.

„Máš šnorchl?“

„Ha ha.“

Pavel mě zezadu objal. „Těším se. Rád se na tebe dívám, když jezdíš z kopce dolů.“

I první cesta s Pavlem vedla na hory.

Naslibovala jsem nelyžaři netušené.

„Tak kde je ten penzion?“ ptal se Pavel a díval se trochu vyděšeně na hory kolem.

„Někde támhle na kopci. Romantika se čtyřmi hvězdičkami.“

„Do hajzlu, to nevyjedu.“ Pohled trochu vyděšený se změnil v úplně vyděšený.

Kola hrabala jako sousedovic čokl.

„Máš řetězy?“ Neznělo to ode mě jako otázka, spíš jako výhrůžka.

„Jo, ale, do prdele, nějaký malý.“

„Počkej, přivedu pomoc,“ začala jsem jednat.

Stopla jsem džíp, co nás objížděl.

„Vytáhnete nás?“

Blondák v něm se zazubil. Málem mě kousl do očí.

„Nemám lano.“

„No, my taky ne.“

„Tak mě dovezete k Esplanade?“

„Ále proč ne.“ Ukázal znovu zuby. Nutrie by záviděla.

Po šedesáti metrech zastavil.

„Do háje, vy to taky nevyjedete?“

„Jo, vyjedu, ale už jsme tady.“

„A jo“.

Majitel penzionu se obouval a něco hučel. Rozeznala jsem

Pražáci, divný, práce, bordel, gummy, zkurvená, rum.

„Se dívám... každej to vyjede, máte zimní pneumatiky, ne?“

„No jistě.“ Nafoukla jsem se jako uhynulý kapr.

No, neměli jsme.

„Já nevěděl, že existují zimní pneumatiky.“

Pavel umí kreslit krásné domy. A vypadá u toho strašně dobře. A vůbec je to nejlepší chlap na světě. Proč by měl vědět, že existují zimní pneumatiky?

Když jsme se v noci vraceli z hospody, lehla jsem si do závěje a smála se jako po třech jointech.

Propalovaly mě hvězdy. Nikde jinde hvězdy nepálí. Jen na horách.

„Bude to navždycky?“ Pavel mi odhrnul vlasy, co vylézaly z čepice, a znovu se zeptal.

„Bude to navždycky?“

Posypala jsem ho sněhem. „Proč by ne.“

PANE!

Všichni mí bývalí uměli lyžovat. Bylo to praktické. Měla jsem s kým jezdit na hory.

Pavel ne.

Pavel se po horách ploužil jako bezdomovec po kosmetickém salonu.

Pavel byl první, se kterým jsem uvěřila, že můžu zapomenout na bídáka. Musela jsem uznat, že je to mnohem výhodnější, než mít s kým jezdit na hory.

I na Pavla bych ale tehdy před osmi lety, když jsem ho poznala, radši nejdřív zapomněla. Všechno zavinila Stela.

„Kristi, Kristi, Kristi,“ pištěla před mým stolem v redakci.

Stela, má kamarádka a kolegyně. Mám ji ráda. Je vtipná, věčně zamilovaná a popíjí Dom Perignon. Když na něj zrovna má.

„Kristi, škemráš, oči dělám, jdi za mě dneska na mejdan

s architektky, budou tam předávat nějakou podělanou cenu. Na, pozvánka.“

„To se musí prosit, když někoho posíláš za sebe na mejdan? Dej to sem, už utíkám. Hmmm, v Atriu,“ koukala jsem na bílou kartičku se zlatým písmem. „Skočím si domů pro něco od Lagerfelda. Haha.“

„Noo... jsem ti ještě neřekla, taky z toho musíš něco napsat. Říkal šéf, že se má něco napsat,“ kroutila se Stela jako slepýš v misce. Když se usmála, vypadala jako Charlize Theron.

„Aha, je mi to jasný. A ty se zatím naložíš doma do vany.“

„Naložím se do postele s Kryštofem.“

Stelina upřímnost je nádherná. A Kryštof, náš grafik, taky.

„Mazej.“

Políbila mě na tvář. „Jsi akvamarínová. Jo, a v těch šatech ze Zary fakt sexy, pěkně těsný. Kašli na Lagerfelda. Počkat, ty máš fakt Lagerfelda?“

Někdy pochybuju, jestli je to Kryštof, koho vážně chce. A jestli je tak chytrá, jak si myslím.

„A Kristi,“ hulákala ode dveří, „bude tam Pavel Smetana.“

„Cože? Jakej Smetana? Nekecej? Ten Pavel Smetana? Fakt ten Pavel Smetana?“

Prohlížely jsme si ho pár dnů před tím v časopise.

„Hele, to není špatný, co?“ Zabodly jsme ukazovák současně do obličeje tmavovlasého chlápka s efektním strništěm.

„Navíc je dobrej, jsem slyšela, teda dobrej architekt,“ zakukala se Stela kvalitním veltlínským zeleným.

Doběhla jsem k architektům o čtvrt hodiny později. Bezva, obvykle nejdu pod třicet minut.

Tyhle mejdany jsou zvláštní. Příšerná nuda někdy. A někdy potkám lidi, od kterých se nemůžu odtrhnout.

Spolužák Lenin, taky novinář. Mával na mě.

Nejmenuje se Lenin, jmenuje se Loubalík. Vladimír. Prostě Lenin. Nemám ho ráda. Když jsme se poprvé sešli jako třída na vejšce na chmelu, přihlásil se, že by dělal předsedu SSM. Kdyby

jako nikdo nechtěl. Nikdo nechtěl dělat předsedu, ani být v SSM.

„Božíčku, Kristinko, tobě to sluší.“

Zato ty vypadáš jako reklama na psí žrádlo. To jsem neřekla.

„Nazdar, Vladimíre.“ Iljiči, to jsem taky neřekla.

Stáli jsme zády k ukrutně obéznímu předsedovi komory architektů.

„Ten člověk, Kristinko, jednou zemře na sádlo,“ chichotal se Lenin jako subreta.

Předseda se otočil a zabodl do mě oči.

To ne já, to Lenin. Připadala jsem si jako narudo obarvený trpaslík. Trpaslík.

Jdi do prdele, Lenine.

Uviděla jsem ho, Pavla... Pavla... do háje, jak se ten chlap jmenuje?

Okolo něj tři krasavice s nohama až do stropu a vlasama do sklepa. Proboha, hihňám se taky takhle pitomě, když stojím vedle pěknýho chlapa?

Zaslechla jsem, jak říká: „Budu se muset omluvit, jsem tu jen na skok.“

To ne, to ne, já chci od tebe rozhovor. Do háje, jak se jmenuješ, chlape?

Volala jsem Stele. Jenže ta při orgasmu zásadně telefon nebere. Do háje.

Uteče mi, nee.

„Pane architektke!“

Otočil se šedovlasý chlapík s tvářemi jak po calvadosu. „Přejete si, slečno?“

Aha, tady je vlastně architekt každý.

Už to mám, Syrovátka se jmenuje.

„Pane architektke Syrovátko!“

Ztrácel se mi.

„Pane architektke Syrovátko!“ zařvala jsem jako lesní dělník na kobyly.

Ticho, a z očí, co na mně přistály, bych si mohla vystavět